

De leraarskamer

Directeursstoel

Onze directeur gaat volgend jaar op pensioen. Dat weten we al een tijdje, maar sinds de vacature online staat en massaal wordt gedeeld is het plots officieel. Er alleen nog maar aan denken dat iemand anders op die stoel zal zitten, voelt een beetje gek aan.

Net die week heb ik een baaldag (winter in de cyclus, weet je wel) en klaag ik thuis over allerlei schoolse zaken. Mijn man, die het gezaag wat beu is, zegt geïrriteerd: 'Stel je dan kandidaat om zelf directeur te worden, hé!'. Zonder dat hij het beseft, plant hij een zaadje in mijn hoofd. Het helpt niet als ik hoor dat één van mijn allereerste vriendin-collega's directeur wordt in een school bij ons in de buurt. En ook een aantal vriendinnen en kennissen spreken me over de vacature aan: 'En? Iets voor jou?' Mijn hoofd maalt weken aan een stuk. Ik lig er zelfs letterlijk wakker van. Wat als ik mijn kans grijp? Ik heb zeker voldoende ideeën. Groen op school, dat moet dringend veranderen. En ook de communicatie tussen het kleuterteam en de lagere school kan wel beter. Als ik er nu niet voor ga, blijf ik dan eeuwig in mijn klas? Dat getuigt toch ook niet van veel ambitie? Is het een 'nu of nooit-scenario'? Ik blijf worstelen met mijn gedachten en maak voor mezelf lijstjes met pro's en contra's. Nog drie weken heb ik voor ik moet beslissen of ik me kandidaat stel ...

Maar na die ene baaldag volgen een aantal topweken. Ik verwerk de resultaten van onze leesenquête in een actieve zoektocht waarbij de kinderen ongelofelijk goed samenwerken.

Ik haal mijn 'geheime' doos uit de kast als we leren over eetbare natuur. Het gevoel en enthousiasme als blijkt dat hierin insecten zitten die ze mogen proeven, bezorgt me kriebels. Samen met de collega van het vierde leerjaar wordt een queeste opgesteld als voorbereiding aan het bezoek aan een jeugdauteur. De leerlingen zijn gek op het nieuwe boek dat we hiervoor aankochten. Het is reuzegroot, blinkt en staat vol gekke kippen, je zou voor minder.

Op vrijdagmiddag is de klas bedolven onder de eierkartons, verf en glitters als ze hun eigen lentedier mogen knutselen. Ik heb een lijmpistool in mijn ene hand, terwijl ik met mijn andere hand een pluim tegen een kartonnen kip (of is het een eend?) houd. Ik kijk rond in mijn vreselijk rommelige klas en beseft plots dat ik er nog niet klaar voor ben deze chaos achter te laten.

Ideeën kan ik als juf ook wel helpen uitwerken. Maar die zevenentwintig bengels, hun gekke uitspraken en spontane lachbuien ... die kan ik nu nog niet missen. Laat iemand anders maar op die directeursstoel gaan zitten. Ik blijf nog wel even tussen de pluimen, verfspatten en lijmresten zitten. Ik zit hier op mijn plek.

TEKST
Juf Drieke

BEELD
j'adobe